

Solipsos

Tractatus

Solipsos Tractatus

Tejo Moerings

Deze bundel is de weerslag van een blog dat ik sinds 2013 bijhield. Verhalen, bespiegelingen en overdenkingen wisselen elkaar af met absurdistische vertellingen.

Het is echter niet zomaar een samenraapsel van gedachten en fantasievolle geschriften, dit boek beoogt iets anders. Ik hoop dat de lezer zo af en toe het gevoel bekruipt, zich in het wespennest van de hersenspinsels van een anekdotische krankzinnige te wanen en dan plots tot de indruk komt dat elke tekst op een bepaalde manier hout snijdt.

Schrijver: Tejo Moerings-Publish@rt

ISBN: 9789402124859

Tekst en illustraties © <Tejo Moerings> 2014

Onderdelen van teksten kunnen uit andere, onbekende bronnen afkomstig zijn. Desondanks valt de inhoud van dit boek onder het auteursrecht.

Zet de hele tijd een radioactief vrij deksel op m'n onderbewuste en wat gebeurt er dan? Een radiale burn down at melting point or what? Het morfogenetische geweld van vrije aardstraling zorgt ervoor dat er een woeste volkswil vol ontspanningseisen en beloften voor een meer synchrone democratie ontstaat. Gewapend met hakbijl en knots uit een vijgenboom gesneden en met tanks en raketwerpers uit bulldozeronderdelen vervaardigd, wordt dan de verveling te lijf gegaan. Kiezen is meer dan het hoofd verliezen.

Vandaag (9-6-2013) blijkt uit het commentaar van het doorsnee kiezerspubliek op de verkiezing van ds. Peetoom als voorzitter van het rechtsom gedraaide CDA op de vaderlandse kwaliteitskrantenpagina's dat het lynch-denken van de kan niet rechtser dan rechtsom gedraaide PVV-fanatiker een hoge vlucht neemt... Geen van allen hoogbegaafd, anders zouden ze niet als een geplukte kip, kakelend achter hun geperoxideerde halfwas aan proberen te rennen, maar toch 'kritisch, cynisch, sceptisch ala hèn? maar verre van open-minded helaas...

De discussie die nu alweer een kwart decennia duurt is een oeverloze exercitie van kritische geluiden, cynische opmerkingen en open minded gedachtewisselingen die botsen tegen vastgeroeste stellingnames... Hier zou de HBer een taak in moeten zien te vinden het krakende mechanisme van de Hollands-Nederlandse bevolking open te wrikken en desnoods te besproeien met liters lauwe cola voor het kruipolie-effect. Geloof in wetenschappen is ook al een oudhollands spektakel... Begonnen met ene Huijgens en uitgediept door een keur aan Nobelprijswinnaars.

Zonder het geloof in de wetenschap, geen groei en bloei mogelijk geweest? Ik neem aan van niet... Een onderzoekende geest, werd node gemist in de donkerste middeleeuwen waarin een simpele struikrover als Zwarte Piet een deïstische demon werd genoemd door het volk dat zich liefst te buiten ging aan gegist gerstenat en dobbelkampioenschappen. Resultaat dat die 'vermaledijde moslims' (citaat van ene verGeelde Geert) de westerse intelligentsia kon wegzetten als boekjesfiguranten... Ook nu weer bevinden we ons in de darkest hour van een teruglopende kennissfeer. Alles dat naar onderzoek of experiment ruikt wordt verketterd door de eerste de beste kettingrokende SUVverd die een abonnement schijnt te hebben op het kishokje en de verzamelde internetfora...

Helaas, is de wetenschap in een vals licht komen te staan en zal het jaren, zoniet eeuwen duren voor er weer een 12jarige opstaat die weleens even aan komt tonen dat de aarde de structuur vertoond van een zoete aardappel en eigenlijk met vistuig aan de zon vastzit.

Een diversiteit aan culturen heeft als voordeel dat er het beste uit alles te halen is, maar als nadeel dat er zaken doorsiepele die niet gewenst zijn. In de Afrikaanderbuurt van weleer, kon ik 's avonds vaak mee-eten met de Marokkaanse buurman die fantastisch goed kon koken, ook zuurkool! Maar verderop zat een familie die kennelijk het leven in de grote stad niet gewend was, want er werden hele stukken schapenvet te drogen gehangen aan het balkon, met als gevolg dat we iedere zomer last hadden van vleesvliegen. Als je daarover ging klagen werd er heel ongelovig gekeken en gesticuleert van ikke niet begrijpen. Uiteindelijk kwam er een einde aan dit soort gedrag omdat de integratie weldegelijk een heel eind doorgezet had in de jaren tachtig en negentig. Dat we nu helemaal terug zijn bij af, komt voornamelijk door de Leefbaren en het Fortuynisme dat volgens mij een voedingsbodem zocht voor de onvrede waarover ik het daarstraks had. Min of meer zijn de moslims er met de haren bijgesleept om een kanalisering te vinden, een soort van legitimatie voor een stille revolutie van onbegrepen en zich onderdrukt voelende werknemers. Het valt me telkens weer op dat de grootste verwoorders van die onvrede kleine middenstanders zijn, die zich de beris werken voor minder dan het minimumloon. Bij jou in Milaan moet dat ook het geval zijn me dunkt vanwege de sterke opkomst van Lega Nord. De aanhangers zijn toch ook middenstanders die een enorme concurrentie zien in de Afrikaanse sigarettenverkopers onder andere? Of is die aanname alweer verleden tijd en zijn er andere issues toegevoegd?

Duidt me niet euvel als ik toch parallellen zie met het Berlijn van het interbellum. Aan de ene kant ongebreidelde lustbeleving, aan de andere kant een olopende staatsschuld, inflatie en deflatie plus het gekrenkte eergevoel van de trotse Pruis. Hoeveel ingrediënten wil je nog hebben voor een Europa dat aan de rand van een bankroet staat?

Als ik de geschiedenis sinds de Tweede Wereldoorlog bekijk zie ik een aaneenschakeling van geopolitieke miesmasj dat alles te maken heeft met macht en olie natuurlijk, maar ook een beetje met de natuurlijke neiging van de mens om zich van de macht af te keren en een soortement van

eigen bestuur te voorstaan... Teveel vrijheid, leidt tot minder inkomsten voor het Staatsapparaat, minder ambtenaren en minder emolumenten voor de gekozenen. Volgens mij gaan alle vrijheidsoorlogen - zoals in Afrika en het Midden Oosten daarover toch? In Afghanistan, waar ik een beetje bekend mee ben, leefden tot de inval eind jaren zeventig door Rusland en eigenlijk al voor het aantreden van de communistische regering een soort van anarcho-syndicalistische stammencultuur in die zin dat de Warlords daar de dienst uitmaakten en onderling de papavers (buit) liepen te verdelen. Alexander de Grote baande zich al een weg door de Afghaanse stammen, vervolgens werd het land bestuurd door de Kushanen, de Perzische Sassaniden, de Heptalieten (Who the hell?) en toen door de islamitische legers. Dzijngis Khan is er binnengevallen, Timoer met de horrelvoet, die weer werd opgevolgd door de Perzische Safawiden (!) totdat de Pashtuns, op dat moment nog maar een kleine stam orde op zaken ging stellen, de vreemde indringers eruit tiefde totdat ergens in 1814 Afghanistan op een echte staat begon te lijken met waarempel een koningshuis. Echter de Engelsen, beducht voor die anarchistische bende aan de andere kant van de Kyberpas, begon expeditietroepen uit te rusten maar moesten als in het Vietnam avant l'lettre telkens weer ondervinden dat ze geen stukje Afghaanse bodem konden houden. Ik rep nu van Afghanistan omdat dit land doorlopend alle eeuwen van de zogenaamde Verlichting telkens weer onder de voet gelopen is. Je ziet aan de hardnekkigheid van de Taliban en andere groeperingen die eraan verwant zijn, dat de opvatting om een natie of wat ervoor door moet gaan onder controle te brengen en te houden een schier onhoudbare taak is. Nog steeds leeft de opvatting dat als we er maar genoeg troepen naar toe sturen met de meest geavanceerde wapens die er zijn, het land wel onder controle te brengen is. Hopeloos, ook als je ziet dat de Taliban met precolumbiaanse wapens haast, op hun akkertje haar positie weet te handhaven.

Ik heb geen hekel aan Nederland. Het is op dit moment denkelijk de beste plek om alles door te zitten. Maar tot mijn spijt moet ik bekennen dat het de laatste jaren sterk afzien is. De opkomst van het fortuynisme en Wilders heeft daar wel iets mee te maken, maar mij gaat het meer om de revival of the christians and puritanism. Niet zo gek met al die zichzelf op de borst kloppende calvinisten en er nog trots op zijn ook. Uiteindelijk zal het land weer op zichzelf teruggeworpen worden. Een moerassig

onderkomen voor dekens en voorgangers, lekenpredikers en puriteinen...Jawohl!

Mijn vrees komt hoofdzakelijk voort uit de door mij geconstateerde geestelijke armoede die nu Europa en het Anglo-Saksische gebied teistert. Heeft niks te maken met de poppetjes die er nu zitten, maar alles met de roep van de onderbuik die rücksichtslos wordt gevolgd door mensen, politici, die beter moeten weten. En in het kielzog van de nationalisten, volgen onherroepelijk de puriteinen en het religieus fanatisme. Dat was in aanvang van de Eerste Wereldoorlog al het geval, is door gaan zetten naar de Tweede toe en komt opnieuw sterk op tijdens de Derde die volop aan de gang lijkt.

Eigenlijk zou ik de doctrine van Wilders moeten omarmen, maar zijn crusade is me te eenzijdig en teveel gebaseerd op het bashen van maar 1 godsdienst: de Islam. Ik hoor hem nergens pleiten voor een verbod op kerken en synagogen, vrijmetselaarsloges en Jehova's Getuigen om maar wat te noemen. Gladio en P2 in Italië zijn volgens mij dan ook het topje van de ijsberg. Het is ontstellend dat heel de geschiedenis zich gewoon weer herhaald. Mijn professor Romeins Recht wist het eigenlijk al te vertellen en wij deden er wat lacherig over, maar de geschiedenis herhaalt zich niet zozeer langs dezelfde lijnen, maar herhaalt zich wel. Tsja Nederland. Nederland is het beste uit te houden als je jezelf opstelt als onafhankelijk en niet in laat delen in de Links/Rechtsgemeenschap. Afijn, poldermodel is ook bijgezet in de rariteitenkast van Tante Aafje. Consensus heeft plaatsgemaakt voor polarisatie. De slinger is weer terug bij de aloude conflictmaatschappij als in de tijd van Kuijper, Nolens en Colijn. Besturen is weer elkaar de lekkerste kluifjes toespelen terwijl het Volk tandenknarsend of smachtend toekijkt naar gelang het temperament of staat van apathie. Me dunkt heeft die standenmaatschappij altijd al bestaan het was alleen een beetje beschimmeld geraakt. Net genoeg om het kwaadaardige ervan aan het oog te onttrekken. Terug naar de voorlaatste eeuwwisseling is ineens niet zo'n vreemde gedachte meer.

Weil du ein Z im schnee pist

Terwijl de zee op de rotsachtige kust beukt in ziedende razernij dat die !!@#\$\$% kust hem, de zee, tegen weet te houden in zijn woeste waanzin, ligt een murw gewandelde boeddhist in een ondiepe drooggevallen kwelder zich af te vragen wie de zee zo in uiterste razernij heeft gebracht. Peinzend laat hij z'n gebedsmolen op de wind meedraaien, prevelt zijn dagelijkse mantra en probeert een van zijn chakra's wijd open te zetten door even tegen een dorre en verzilte boom aan te plassen, in zijn peinzerij niet wetend dat de wind sterk tegen hem gekant is. Drijfnaat legt hij zich weer neder en peinst verder. "Zum donnerwetter!" roept hij ineens uit, "Nu is mij de doorgang geopend!"

Er zijn drie types tijd: lineaire tijd, fase tijd en spirituele tijd:

- lineaire tijd is ons bewuste opslag van gebeurtenissen, fase tijd meet de verschillen tussen parallelle tijdslijnen, en spirituele tijd meet voortgang langs de as van spirituele evolutie
- fysieke werkelijkheid zoals we die kennen gaat voorwaarts in lineaire tijd en is antropisch
- vanuit een lineair perspectief, komt individueel bewustzijn voort uit de vele mogelijke toekomsten en plant het achterwaarts voort in lineaire tijd, en beïnvloedt daarmee de waarschijnlijkheid van gebeurtenissen in het heden
- als individueel bewustzijn gekoppeld wordt aan een fysieke werkelijkheid, ervaart het een voorwaartse lineaire tijd
- als het gekoppeld wordt aan een astraal, etherisch of hoger dimensionaal lichaam, wordt tijd non-lineair
- als het niet gekoppeld is aan een lichaam, dan bestaat er geen tijd en wordt de ziel een met zijn en al dat is.

Al tema de nuestro tiempo

Het thema van de nieuwe tijd. "Pater ait!" Vader ik stort ter aarde. De veronderstelde uitroep van Ikarus wanneer hij te dicht bij de zon kwam en zijn veren van was smolten. Het thema Ikarus is het thema van de hedendaagse kunst. De kunstenaar die te dicht bij de zon komt, verliest zijn beide benen, springt van het dak, drinkt zich dood of verhangt zich aan een pergola bij z'n Spaanse kasteel.

Karel Appel deed het licht aan als tie ging schilderen. De man stapte zijn ruim bemeten werkplaats in, taste naar zijn binnenste innerlijk en draaide een knopje om. Daarmee schakelde hij z'n innerlijk licht in. Een blacklight ter hoogte van zijn longen of ergens in de buurt van zijn darm-schijtkanaal.

Jezus was een paria! Karel was een van binnenuit verlichte Halloween-pompoen. De verlichting heeft haar intrede gedaan. God heeft de mensen geschapen naar Zijn goedmoedige en liefderijk evenbeeld. God zag dat het goed was, maar wie zegt dat Hij goed bij Zijn hoofd was? Een goede kunstcommissie maakt zich onsterfelijk, wanneer zij van haar notulen een dadaïstische collage maakt. Het verstand is kreupel, de tong raaskalt, de geest is wankel. Gezien in het licht van een langzaam uitdijende kosmos, waarvan de grenzen na miljarden millennia nog nimmer bereikt zullen worden, is de zon niet meer dan een nietig speldenknopje dat zo'n beetje ligt te sudderen in het waterige najaarslicht. De kunst verkeert in crisis en ik zit er middenin. Bij God zal ik niet weten wat de goede, de juiste weg is naar een intrinsiek verantwoordelijke beeldtaal, consequent en integer. Maar kunst is namaak, artificieel. Geen zinnig mens kan zeggen dat kunst integer is van binnenuit, het is een paradigma een paradoxaal axioma. Kunst is pas kunst tot het tegendeel bewezen is!

.UIT

Een Brutus zonder illusies.

'...Je suis de rongé d'une tristesse auprès de laquelle la nuit la plus sombre est une lumière éblouissante...' Alfred de Musset.

Het is op den avond zelf, dat de jonge Lorenzo de Medici zynde voornemen om Alexander den tyran te dooden, aan den oude Strozzi kond doet, die zyn huis verliet om tyding van zyn gevangengenomen zoonen en dat hy geen andere woorden vindt dan deeze, om zyn gemoedsstemming van Brutus vóór de daad te vertolken.

Inzicht in morele passie komt hier in vol aangezicht tot uiting.

Plato, hufter, strapats... Plato was het die de Staat uitvond als Gogol en Garmesj de pluriformiteit geweld aandoend. Plato de oervader van de tweedeling: Staat en Publiek, Incassobureau en Schuldenaar. Zelf voerde Plato geen flikker uit, gaf hij z'n naam aan... nee was hij de vader van de gedachte.

'De mensen zijn bang voor hun vrijheid. Dan moeten ze zelf hun verantwoordelijkheden onder ogen zien. Nu neemt de Staat de honneurs waar.'

Wie is de Staat. De Politea? Vanuit de diepste gedachtenwrochten van Plato Pilatus, O zalige handenwasser in onschuld... 'De Staat zorgt voor het welzijn van het Volk, de opvoeding van haar Kinderen, haar Oude dag.'

Ach Zo... Dat is dus de Staat. Een betuttelende oude Maniak, Pater Familias de Onderdrukker. De Staat is Plato Zelf! Maar is het wel zo gemakkelijk als een ander de problemen voor Jou oplost? Elk voorschrift betekent, dat de beslissing van de ene mensch aan de ander wordt overgelaten. Daarbij wordt het bewustzijn van de mensch aan wie men (zij, hullie, de Anderen) iets voorschrijft, in een bewustzijn verandert dat conform is aan het bewustzijn van diegenen die de voorschriften uitvaardigen. Om de hele zaak zo doorzichtig als helder koffiedik te

maken, noemde Plato zijn 'Kweek' Democratie, het Volk regeert. Ha! Het Volk! Zie jij iets regeren, Jan met de Pet in de Straat, dat op VOLK lijkt?! "Dat wordt een zootje."

Zie je wel! Democratie is onbestaanbaar.

"Maar we mogen toch iedere vier jaar een parlement kiezen en een gemeenteraad en op afstand de Provinciale staten en het bestuur van de Klaverjasclub en, en...? Wij staan onze macht af middels een Mandaat. leggen ze dat Mandaat naast zich neer, kunnen wij hen toch simpel naar huis sturen, niet dan, ja toch?"

Ach Jan met de Pet in de Straat in jouw onbenulligheid raak je daar toevallig wel effe de kern van de zaak. Tuurlijk, wij geven ze een Mandaat en jazeker kunnen zij dan vier jaar lang dat Mandaat aan hun laarzen lappen. En dat naar huis sturen... Dat is aan ons toch niet gegeven hoor, want Vadertje Plato (de Malloot) heeft nog iets toegevoegd aan zijn Staat: de Krijgsheren en de koddebeiers aangevuld met de pistoleros van de Geheime Dienst, geharde oud ijzervreters, klaar om elk oproer in wrede wellust neer te slaan, tot bloedens toe! Hij heeft nog net niet het Partijbelang uitgevonden de Onbenullige Proleet! Ook al zo'n democratisch verdragingsysteem. Die eer komt toe aan Magic Machiavelli.

"O zit dat zo?" Stottert Jan met de Pet in de Straat affreus, "Mag ik dan effe over me nek?"

Christen, pantheïst, socialist, anarchist... Jezus. Mohammed, Oblomov, Marx en de Aquarius Samenzwering... in zekere zin liberaal mag jij me noemen, zolang de behoefte naar eigen inzicht bevrediging mag scheppen. Maar dat is nou juist wat niet mag van Etterletter Plato en zijn Epigoontjes.

Tussen Kunst en Kitsch ligt een ademtocht

Met grote kwaai stappen liep de Kunstenaar voor het lege witte vlak van een enorm opgezet doek geplaatst op een verrijdbare ezel. Grommend en knetterend balde de Artiest zijn met verf besmeurde knuisten in zijn broekzakken. Opeens liep hij naar een hoek van het hoge atelier en begon in een map met voorstudies te bladeren, de tekeningen die hem niet bevielen achter zich werpend. Eindelijk na minutenlang ritselen en verscheuren, vond Hij wat Hij zocht.

Een tekening van een naakt met tanden als olifantspoten, ogen als honkballen en haar dat nog het meest op prikkeldraad leek. Haar gigantische borsten priemden twee kanten uit als grimmige granaatkoppen. Tussen haar enorme walvisdijen ontsproot een enorme bos rotan, als de bundel roeden om een bijl gedrapeerd op het fascistische wapen van de Italiaanse fascismocultura...

Kauwend op een al lang gedoofde sigaar liep de Artiest ermee naar de ezel en prikte de tekening in een bovenhoek van het linnen. Eerst aarzelend, maar allengs bruusker tekende hij met Oost-Indische inkt de contouren van het afgrijselijke lichaam op het maagdelijke wit van het nog nagloeïende linnen. Snuivend van ingehouden expressiedrift, vergoot Hij liters peperdure inkt en kneep als in een vlaag van uitbarstende razernij enkele tubes leeg op een verrijdbaar palet. Met een brede kwast begon Hij de verf te mengen tot het een gore en groene brei was geworden. Dezelfde kwast gebruikte Hij om het goede binnen de contouren uit te smeren, ook al kon je het geen smeren noemen, eerder moordlust. Triomfantelijk grijnzend, z'n afgebrokkelde stompjes van gelig witte tanden blootlegend, deed Hij enkele stappen achteruit om het voorlopige resultaat op gepaste afstand te bekijken. Kreunend en met bruine kwijl afkomstig van de afgekauwde sigaarpeuk, werkte Hij gestaag door.

Eindelijk! "Finito." Bracht Hij steunend van dorst en vermoeidheid uit. Met nu zekere hand zette de Artiest Zijn handtekening onder het geval van zijn expressieve uiting.

Akte 2

Madame Klapvoet van Buurenscha, ook Schampertje genoemd, de galeriehoudster van de alom historisch bekend staande galerie in een uithoek van de Randstad alwaar de Kunstenaar zich verwaardigd had om zijn oeuvre te laten aanschouwen door de burgers van het slaperige provinciestedje, liep drukdoenerig rond in de smalle pijpenla dat dienst deed als foyer voor haar exquise galerie. Onderdanig knikkend en schamper lachend (vandaar Schampertje) naar gelang het uitkwam en welke persoon het betrof liep ze kwijlend langs de meesterwerken van de al wat oudere Kunstenaar. Hier en daar wees ze een saillant detail aan om in essentiële termen de existentialistische peremptoire en hoogdravende duidingen te ontsluiëren aan de burgemeester van het klef slaperige stadje.

“Wat is dit?” Vroeg de nog jonge burgemeester bij het zien van des Kunstenaars laatste meesterwerk, dat wij in heel haar medusiaanse exhalatie hebben mogen aanschouwen in paragraaf 1. Madame Klapvoet et cetera keek even rond, zichtbaar in verwarring gebracht door de vraag van de burgemeester. Daar ontwaarde ze de Kunstenaar, gezellig koutend in een groepje dat hoofdzakelijk werd gevormd door langbenige dames in felle jurken en een eenzame vriend die peinzend aan z’n baardje stond te trekken. “Ach Maestro, zoudt U zo vriendelijk willen zijn en de burgemeester meer over dit pregnante werk willen vertellen?”

Waardig schreed de Artiest naar de plek waar zijn aanwezigheid zo danig gewenst was. “Ach daar bent U dan,” kraaide madame Klapvoet et cetera met haar kenmerkende stem, met een ietwat kroelende ondertoon. “De burgemeester wil bij dit masterpiece of modern art ontsproten werk een nadere uitleg over Uwer nobele bedoelingen achter dit welhaast klassieke piece de resistance. U kunt dat als de beste.” Dat liet de Kunstenaar zich natuurlijk niet twee keer zeggen, net zo min hij welzeker door had dat de verzamelde regionale pers meeluisterde en de camera’s lieten klikken. Dus knikte Hij minzaam en stak zijn betoog af: “Dit is de sociaal economische aanklacht tegen de mensonterende omstandigheden waarin de hedendaagse proleet moet leven,” Kweelde hij in z’n karakteristieke falssetstem. “In het bijzonder de uitkeringsgerechtigden die beroofd van hun generieke en zeer voldoening gevende werk, nu worden gedwongen datzelfde werk te doen voor nut en bevrediging van diezelfde maatschappij of samenleving die te beroerd is zelf iets te doen aan wat er blijft liggen aan belangrijk en zeer essentieel geachte werkzaamheden.

Zoals het bemensen van de Voedselbank en het vegen van straten.” De burgemeester knikte bedacht. “En anderzijds de extravagante rijkdom van enkelen, meestal afstammend van oorlogswinstmakers, of zelf hun kapitaal hebben vergaard door flink mee te werken aan de oorlogsinspanningen heden te dagen.” Vervolgde de Artiest zijn betoog, nog steeds in kalme en rustige bewoordingen, anders dan de woede tijdens het maakproces. De socialistische burgemeester klapte opgetogen in zijn handen en kraaide dat het in den kunstwereld nauwelijks meer voorkwam dat een kunstenaar open en expliciet uitkwam met maatschappij kritiek. “Dit gaan we vieren, met een goed glas!” Een klaterend applaus klonk op in de inmiddels benauwde en stampvolle ruimte.

Minzaam knikte het Genie in zijn achterhoofd al repeterend hoe het verhaal te vertellen tegen de burgemeester van het rechtse villadorp in Brabant, de volgende halte van zijn expositietournee.

Nb...

“Alles doet geloven dat er een zeker punt in onze geest bestaat waarop het leven en de dood, de werkelijkheid en de fantasie, het verleden en de toekomst, het meedeelbare en het niet-meedeelbare, het hoge en het lage ophouden te worden ondergaan als tegenstellingen. Men zou dan ook in de activiteit van de surrealisten tevergeefs een andere drijfveer zoeken dan de uitsluitende hoop dit punt te bepalen.” André Breton uit ‘Tweede manifest van het Surrealisme’

What the hell is going on?

“Hé kwijlebabbel! Komp er is uit azzie durf!?”

- - “Als u mij met maar met één vinger durft aan te raken dan... Roep ik de assistentie in van de politie.”

“De vliegende tering met je plisie. Ik hak je an mootjes. En nog wat! As ik me kakies niet binne de minuut heb, dan zal jij nooit meer lopen azzie gedaan heb.”

--“ Hè Karel, hou nou effe je gemak joh. Die vent kènner toch ook niks an doen?”

“Wijf, azzie nie oplazert, sla ik je valse tanden uit je smoel!”

--“Mot jij wat van me?! Vuile vieze pleurislijer, stinkende smeerkees, straatslenteraar!”

“Gotverredompt op stoephoer! Vieze spinaziekut voordat ik jou op je bek ga slaan zodat je vier weken bloed zeikt!”

- - “Wilt u zich allebei alstublieft verwijderen? Er zijn hier mensen die ook graag geholpen willen worden.”

“Ik zal ze wellis effe helpen, maar niet eerder voor ik jouw kale kop flink uitgebeend heb en de scheren heb waar ik recht op heb, kale meloen!”

--“Kom nou mee Karel, zodadelijk slepen de wouten je weer het kasjot in, net als verleden keer.”

“Ja en dan motte ze weer de aannemer laten komme om de muren op te lappe net als verleden keer. Ik gaan niet eerder weg...”

- - “Voordat u, hoe noemt u dat? Uw kakies hebt?”

~“Wat zijn hier de problemen?”

“Niet hier staatspooier, ga jij maar witteboordekeriminelen oppakken en laat mijn met rust!”

~“U heeft ons laten roepen?”

- - “Jazeker agent. Deze meneer hier staat een enorme stennis te schoppen. Hij wil geld zegt hij.”

~“Zo... U wilt geld... Het is hier de nationale uitdeelbank niet meneer.”

--“Als dat is kon seg... Haha, dan ging ik in me blote reet staan en hield ook me handje op... Haha.”

‘Zal ik die smerige grijns is van je verrotte fasie smijten, tiefusteef?’

--“ Karel, hou nou toch op, dit werk van geen kant.”

~“Nee... als u zo tekeer blijft gaan.”

“Ik ga tekeer wanneer ik wil blauwe walnoot, ik eis de senten waar ik recht op heb en wel nu!!!”